

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 29. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614268080/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Lys ere her ikke sieldne, og maaskee bidrage disse Lys, i det de, ligesom Luftaander, opstige over Skovene og de dunkle Vande, meget til at nære den Sands for det Eventyrlige, der udgjør et Grundtræk i den polske Folkecharacter.

Lidt efter lidt blegnede Stierne, enkelte Fugle hævede deres Stemmer, og den blege Stribe i Østen blev bestandig lysere. Adalbert kunde nu skimte Eggen, og glædede sig ved at overskue den store Dal, hvis Frugtbarhed endnu mindede om den Tid, da Polen ikke blot lønnede Arbeidernes Møje med en rig Høst, men endog kunde dele sin Overflod med de tilgrændsende Folkeslag. Purpurrøde Morgenskyer viste sig i Østen, og store Dugdraaber bleve synlige paa de nærmeste Træer, i det Fjerne bemærkede Adalbert den Flod, ved hvis Bredder han havde leget, som Barn; ja langt borte mod Sydvest troede han endog at skimte Taarnene i det gamle Krakau, denne forunderlige By, der staaer igjen, ligesom et uhyre Gravminde over en forsvunden Herlighed.

Nu vaagnede Husets Folk, og Adalbert hørte allerede sin Faders Røst, der gav Befalinger til sine Undergivne, han bragte derfor sin Dragt i Orden, og ilede ud, for at sige ham god Morgen, men han fandt ham ikke, og Alt var igjen stille. Han gik da ud i Gaarden, hvor han saae Leontine, der stod omkringet af en Flok Duer, til hvilke hun udstroede Korn og Ærter. Midt i Flokken befandt sig en lille broget Landskildpadde, der fik sin Føde ved Siden af Duerne, uden at agte paa, at flere af dem toge Sæde paa dens bøithvælvede Rygskiold.

Da Adalbert nærmede sig, flygtede en stor Deel af Forsamlingen, kun Skildpadden blev tilbage, tilligemed en sneehvid Due, der ganske uforstyrret beholdt sin Plads paa Leontines Skulder, hun tog den da i Haanden og klappede den, medens hun rolig stod